

UTAK

ha hasonlat kellene mindenképpen
akkor én is csak az útnál kötnek ki
a végtelent megszövő hajszálkötegek
laza simulásánál
három szabó legények cipői kavarrják
a meg nem ülepedő port
útkereszteződések titokzatos törpéi
a fülbe sügnak
erre vagy amarra valaki mindig tudja
s meg is mutatja szívesen
csak te nem tudhatod mert
gonosz törpék is vannak
akik visszaintenek az életnek
a varasodó sérelmeket mindig
felkaparják s gonosz ráncok ülnek
szájuk szegletében mosoly gyanánt
ők mutatják a legjobb tévutakat
melyeken mindazonáltal megélhető
a honnan hová őszelménye
pikareszk regényhőssé avat a megszenvedett
táv talán nincs is különbség
menni kell tarisznyával a vállon
megéhezni és lcheveredni
elforgatható jelzőtáblák tövében
csik jól igazán a pogácsa
az otthon hamuja fűszerezi ízét
s aztán egyre több elhagyott
útlehetőség után még vár egy mozdulat
a ronggyá szakadt szütyőt szépen
kell az utolsó bokorra akasztani

A TÁRSASÁG VISZONYLAGOSSÁGA

talán unod hogy magamról beszélek
mindig és mindenhol
reinkarnálódott mosónő teregetem a padláson
a család szennyesét
pedig itt minden tudatalatti mint a népmese
hiába csukod be a könyvet kiszöknek belőle
félelmeid borzasztó fontos dolgok vannak
a szavak grafit-palástja alatt
s ha alánézel már nincs hova futni
nehéz dolog az elveszett ártatlanság
kizáró tudattartalmak ismerkednek a marhavagonban
talán szellemvasútnak is nevezhetnénk
a lényeg a nagy utazás
a személyiség vörös óriása
s a végső törpe lét

NUMERO HORAS

már mindent megírtak s én mégis
itt vagyok mint kavicsfogó álteknős
gyűjtöm a reggel fényeit
s csak néha pislogok e végtelenített
anakronizmuson
hányféle az idő
s kinck hogyan
telik
már minden életet megéltek s én mégis
itt vagyok folyton forgatott homokóra
oda és vissza mindig ugyanez
kitörni képtelen széthulló
de csak összetartott rokon-anyag
egy rossz mozdulatra
vágyom

PEDIG HÁT

az események pergő egymásutániságába
egyszer hiányt éget a vetítógép lencséje
megáll minden hólyagok nőnek
aztán a nagy fehérségben összcadóznak
a dolgok
feketék és fehérék
odvas fogak ásitó hüvelyek
s a bérház falán krisztus-fejet formáz
a repedés
ujjaid között kutyalefetyelésnyi szél
lohol az utakon elgurult igazságok
nyomai csillognak
a sarkokon a rosszkedv hadonász
s padon ülve zavaros verspróféciák
gubancos szakállá rezdül
hová tűntek boldogtalan szavaink
lódulásnyi nekirugaszkodások
tördelik kezüket
szakítás előtt bennreked
az utolsó lélegzet

KÉNYSZER /ÉS AKARAT/

üzennek vagy nem a távollevők
arca mindnek krizantémfehér
létezni sokféleképpen lehet
de élni csak itt
érintésnyi távolban kiszorítani
pár liternyi űrt a feszített
tükürű mindenségbe
semmit a semmibe
valamit valahová ha figyelsz
hallod a csobbanást
valahogy úgy
mintha várkútba köpsz
bele a sötétbe át a sötéten
hullámmá alakulni
koncentrikus körökként falhoz
verődni szembejönni kioltódni
de ha a hang vagy a jel el is oszlik
vele a jelfogó maga
akkor is mi
tudjuk hogy volt
s hogy talán a múlt idő sem
lényeges

TŰZ TŰZ

kit érdekelnek már tücsökzsinos esték
lámpalobogásnyi megszótt éjjelek
szomszéd lakások túlvilági hörgéseiben
ki keresne manókat
ha kiáltanál a csöndben le kellene sütni
szemed vagy egyenest a sarokba állni
hogyan megtanuld végre mi kell
vagy nem nézhetnél tévét egy hétig
nem találna gyilkosra áldozat
szóval borulna a rend hát csitt
ne zavard e néma csörömpölést
légy illeszthető centrum vagy/és periféria
két lábbal benne mindenben
az egész álvalóságban
ez a szabadulás útja ez a szintetikus
boldogság villogjon a fogsor
aztán előtt vagy akár helyett
duplaviszki jéggel
áradjon áradjon a boldog
fiatal erő
francba a tücskökkel
érted

Mustó János: A Dunánál - Hullámok